

Lisa Daily

Ve třiceti (poprvé)
single

Pro
fanoušky
Bridget
Jonesové

Lisa Daily

*Ve třiceti (poprvé)
single*

Lisa Daily
Ve třiceti (poprvé)
single

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, New York.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Lisa Daily, 2017

Translation © Jitka Krajovanová, 2018

Cover © Kateřina Bažantová, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-072-7 (PDF)

*Ztřeštěné tetičce Jerryemu a strýčkovi Mary,
kteří prožívají nejkrásnější milostný příběh, co znám.*

1

Znáte ten pocit, kdy se polekaně vzbudíte z hlubokého spánku a v tom polobdělém stavu vůbec netušíte, co je realita a co ne? Co když na sobě skutečně máte jen rybářské megagumáky a kanárkově žluté družičkovské šaty a právě naháníte zmrzlinářské auto? Co když vám už opravdu chybí jen poslední odpověď, abyste vyhráli roční dodávku stařeckých plen v japonské televizní soutěži?

V ruce držím mobil, ačkoliv si vůbec nepamatuju, že bych ho zvedala.

„Jenom klídek,“ nabádá mě z reproduktoru hlas Darcy, zatímco se pokouším zmátořit.

Darcy je nejlepší kamarádka, když nepočítám svého muže Michaela, moji životní lásku od prvního dne ve školce, kdy jsem ho přesvědčila, že modrá modelína chutná *úplně stejně* jako cukrová vata. Snědl jí celý kelímek, aby mi dokázal, že mám pravdu. Typický Michael.

Darcy je živel – nezkrotná a upřímná politická poradkyně. Stejně přísná na muže, se kterými randí, jako na ty, kterým pomáhá s kampaněmi. Jak Darcy s oblibou říkává: „Nemám čas ztrácet čas.“ V noci mi nikdy nevolá.

„Panebože, umřel někdo?“ vyhrknu vyděšeně.

„Proč z tebe vždycky jako první vypadne tohle?“ odpoví.

„Protože pořád někdo umírá,“ řeknu.

Venku je ještě tma a já se podívám na hodinky: 5:04. Nemotorně šmátrám po nočním stolku, až se mi podaří nahmatat lampičku a rozsvítit.

„Tak co se děje, Darcy?“ zeptám se a posadím se na posteli.
„Umřel někdo, nebo ne?“

„Uf. Tebe to možná brzy čeká,“ odpoví.

„Jak to myslíš?“ zeptám se a jsem totálně vydešená, aniž bych ještě věděla proč.

„Četla jsem článek na jednom sportovním blogu. O Michaelovi.“

„O mém Michaelovi? Co je s ním?“ ptám se. Zhoupne se mi žaludek a tělem mi projede odporný koktejl strachu a adrenalinu. Panebože, umřel? Je pracovně mimo město a od včerejšího večera jsem s ním nemluvila.

A pak mě pochopitelně napadne: „Jak to, že uprostřed noci nespíš a čteš si sportovní blogy?“

Darcy moji poznámku ignoruje.

„Píšu tam, že Michael je sice ženatej, ale má poměr s jednadvacetiletou vycházející hvězdou jednoho univerzitního basketbalového týmu.“

„To nemůže být pravda,“ oduším se sebevědomím, které jenom může žena v pyžamu ještě mít. „Jak se dotyčná jmenuje?“ Michael by mě nikdy nepodvedl. Nikdy. Zabila bych ho. Do mrtva.

„Alex, není to ženská. Je to chlap. Bobby... nevím, jak dál. Hraje za Michigan, letos je v posledním ročníku, za každé koš děkuje Bohu a před každým zápasem vede týmovou modlitbu,“ vysvětluje.

„Chlap? Počkej, počkej, cože? Nechápu. Ty mi tvrdíš, že Michael spí s chlapem? *Se studentem?*“ A pak mi to docvakne. „A sakra. Říkalas Bobby? Bobby Cavale?“ ujišťuju se. „Michael o něm pořád mluví. Jak je nadanej. Jakou má před sebou skvělou kariéru. Že z něj bude další LeBron či co. Myslela jsem, že je z něj na větvi kvůli jeho dvojťaku.“

„Očividně je to spíš kvůli jeho zakončení,“ uzemní mě Darcy. Odfrknu si a bezděčně se zahihňám. Darcy vtípkuje během

pohrbů, skandálů i tragédií. Je to její způsob, jak uvolnit napětí. Když se totiž válíte smíchy po podlaze, je mnohem těžší uvažovat o sebevraždě skokem pod nákladák.

„Počkej, ty tvrdíš... chceš říct, že Michael je gay?“ zalapám po dechu.

„Jo,“ opáčí. „Na sto procent.“ Ucítím prudké bodnutí na prsou.

„To jako vážně?“ vykoktám zaskočeně.

„Vážně,“ odpoví mi. Na lince se rozhostí ticho, což je u Darcy nezvyk.

„Přeskočilo ti?! Proč si to myslíš?“ dožaduju se vysvětlení.

„No, kromě toho, že se muchluje s chlapem, jsem si to myslela vždycky. Nikdy jsem neviděla nikoho tak neskutečně rozjařeného nebo spíš úplně šťastím bez sebe během reportáže ze šaten. A pak samozřejmě ten praštěnej halloweenskej večírek, co jste loni pořádali. Michael byl ta *nejteplejší* příšera na světě. Navíc jsem si celkem jistá, že na kole začal jezdit jenom proto, aby si mohl holit nohy a balit si nádobíčko do elastáků. Ale to je pouhá spekulace.“

„Proč jsi mi to neřekla?“ ptám se roztrpčeně a tisknu si dlaně na čelo, doufajíc, že to spustí dvacetiminutovou amnézii, něco jako restart mého mozku. „Panebože, já jsem ale kráva.“

„Nikdy mě nenapadlo, že to nevíš. Přišlo mi to jasné,“ říká Darcy. „Ostatně titul z psychologie jsi nedostala on-line nebo v krabici s vločkama, nebo jo?“

Hluboce si povzdychnu. Tohle mi moc nepřidává.

Darcy pokračuje: „Chceš, abych vyslala svůj krizovej tým, aby se na to podíval? Hádám, že přes víkend to rozmáznou, a podle toho, kdo se toho chytne, to do pondělka vychladne. Jestli toho teda není víc. Třeba nějaký video. Nestává se denně, že si to spolu rozdávají komentátor ze sportovní kabelovky ESPN a basketbalovej šampion. Jestli si chce Michael udržet práci, bude potřebovat dobrýho tiskovýho mluvčího. Lidi z médií si rádi smlsnou

na někom z vlastních řad. Řekni mu, ať mi zavolá, kdyby chtěl někoho dohodit.“

„Hmmm-hmm,“ zamručím.

„Nebo na to kašli a nech ho v tom vymáchat v živém vysílání. Je to na tobě.“

„Nechápu to,“ řeknu. „Proč nějaký přitroublej sportovní blog vůbec zajímá, že spolu spějí dva dospělí chlapi, teda kromě toho, že oba dělají sportovní kariéru?“

„Protože Michael je ženatý. Protože Michael je sportovní komentátor a Bobby je basketbalová hvězda. Protože Bobby je hrozně zbožnej a má potřebu pořád mluvit do médií o tom, čemu říká hřích rouhání a homosexuality. A protože Michael je známější než nějaká obyčejná partie.“ Odfrkne si. „Do hvězdný trojky Michaelovi kromě homosexuality a cizoložství chybí už jenom potrat.“

„Jsi si jistá, že to je vůbec pravda?“ zeptám se. „Možná jsou to jen drby.“ Prosím, prosím, ať to jsou jen drby. Krutý, ale naprosto scestný. Záměna identit. Něco, čemu se za rok zasmějeme.

„Je to pravda. Existují... fotky,“ uzemní mě. „Mrzí mě to. Asi to muselo tak či onak vyjít na povrch.“

„Fotky?“ vzpřímím se na posteli, svírajíc telefon tak pevně, že přestávám cítit prsty. Co to má sakra být? Byla jsem snad v minulým životě masovej vrah nebo podomní prodejce nebo tak něco? Rozhořčení a potupa prostupují veškerý moje myšlenky.

Vydávám nějaký nesouvislý zvuky, ale moje pusa už prostě není schopná vypustit další slova. Jako by mě někdo paralyzoval. Vlastně by to vůbec nebylo špatný. Potom, co vás někdo paralyzuje a vaše srdce ochromí 18 milionů voltů, se věci aspoň mají šanci vrátit do normálu. Vezme vám to dech, tělo vypoví službu, šhubáte sebou na zemi a možná se i počůráte. Ale nejspíš se z toho vylížete. Ale z tohohle já se rozhodně nikdy nevylížu.

„Jo, fotky,“ přisvědčí. „Poslouchej, nenech se do toho zatahnout. Spousta reportérů by ráda potvrdila, že ti ten parchant ublížil. A pak natočí tvůj opuchlej obličej a zarudlý oči a místo pár dní se v tom budou rejpat tejdén nebo měsíc.“

„Zabiju ho,“ odpovím.

„Ne, nezabiješ,“ řekne. „Nezvedej hovory z neznámých čísel. Máte pořád ještě pevnou linku?“

„Je mi snad osmdesát?“ opáčím uraženě.

„Nic nepodnikej, seď doma, objednej si nějaký jídlo nebo si přeorganizuj lékárníčku nebo tak něco. Nedívej se na televizi. Nechod na internet. Ať tě ani nenapadne googlit si ‚špičkové nájemné vrahy‘ nebo ‚jak otrávit manžela zbytky pizzy a domácími čistícími prostředky‘. Okamžitě zavolej svý webový designérce a řekni jí, ať ti na webovky vyvěsí upozornění, že probíhá pravidelná aktualizace. Nemluv s žádnýma reportérama. Rozhodně nechceš přilítat olej do ohně. Musíš být nenápadná a doufat, že novináři nemají okurkovou sezónu.“

„Jako že mě natočí na kameru? Fakt to může zajít takhle daleko? Michael není žádněj známej sportovní analytik, ale jenom komentátor univerzitního basketbalu. Bože. Právě mi došlo, co jsem řekla.“

„Jo,“ prohlásí Darcy tím nejkonejšivějším hlasem. „Komentátor univerzitního basketu, kterej šuká jednoho z nejlepších hráčů v zemi. Ne nějaký neznámý béčko.“

Položím si hlavu do dlaní. Darcy mluví dál, ale já už se na její slova nedokážu soustředit.

„To nedám,“ povzdychnu si. „Co si počnu?“

„Ale dáš,“ odpoví Darcy přesvědčivě. „Otevři si flašku a modli se za nějakou přírodní katastrofu.“

2

Hned, jak zavěším, volám Michaelovi na mobil. Nebere to. Kretén jeden!

„Zavolej mi,“ zaječím do telefonu. „Okamžitě mi koukej zavolat!“

Darcy mi říkala, ať se nedívám na zprávy. Měla jsem ji poslechnout.

Vytáhla přece spoustu politiků z drogových skandálů a problémů s prostitutací nebo s chůvama. Zařídila, aby jejich kariéra zůstala bez poskvrnky. Jestli někdo ví, jak se tohle vyvine, tak jediné ona. Abych se rozptýlila, pustím si na DVD svůj oblíbený film *Když Harry potkal Sally*, který už jsem viděla milionkrát. Vydržím ho sledovat celých deset minut, než podlehnu pokušení pustit si zprávy. Nemůžu si pomoci.

Pořád mi zní v hlavě věta Carrie Fisherové z tohoto filmu – během jedné scény jí kamarádka tvrdí, že její ženatý přítel svoji manželku nikdy neopustí, a ona jí odpovídá: „*Máš pravdu, vím, že máš pravdu.*“¹

Přesvědčuju sama sebe, že je to jenom blog, že to beztak není pravda a že za pár dní zmizí pod nánosem ekonomických novinek, zpráv o špatných trenérech a skandálech se steroidy. Ale pro jistotu se podívám na FOX Sports. Zapnout ESPN nezvládnou, co kdyby tam náhodou Michael byl a komentoval zápas někde, kde hrajou basket v půl šesté ráno. Nechci ho teď vidět, a to ani v televizi. Zato chci vidět, jak vypadá Bobby Cavale – ačkoliv nevím proč.

¹ *Když Harry potkal Sally* (1989), přeložila Petra Pleskotová

Bude mi z toho leda hůř. Když vás manžel podvádí s nějakou obloudou, říkáte si: To mě vážně podvádí s tímhle? Když má za milenku (nebo v Michaelově případě za milence) vaši úžasnou a překrásnou lepší verzi, ještě víc vás to zdeptá. Nebo vás snad fyzická dokonalost té osoby přinutí pokrčit rameny a říct si: Vidělas? Tomuhle by žádnéj smrtelník neodolal! Tak proč jsem toužila vidět člověka, se kterým mě manžel podvedl? Abych si k hroznému pocitu zrady mohla přiřadit obličej a ještě lépe si ho zapamatovala? Abych zjistila, co on má a co mně naopak chybí? (Krom těla jednadvacítky a penisu.)

Během první půlhodiny sledování zpráv na HLN není o aféře ani zmínka, což ve mně zažehne jiskřičku naděje, že ji úplně vynechají, když vtom se v dolní části obrazovky objeví titulek: SEXUÁLNÍ SKANDÁL BASKETBALOVÉ HVĚZDY BOBBYHO CAVALA A KOMENTÁTORA ESPN MICHAELA MILLERA. A do prdele.

Přepnu na MSNBC a tam běží v podstatě totéž. Kristepane! To je snad zlej sen! Na FOX Sports je to ještě horší. Mají celý vstup o Michaelovi a Bobbym, ve kterém jeden z moderátorů prozradí, že je Michael ženatý, a nahlas se podivuje, jestli jeho manžel Alex... Do prdele, cože? *Manžel?* Na FOX Sports si myslí, že jsem chlap?

„Alex je zkráceně Alexandra, ty neschopnej idiote!“ zařvu na televizi. „Krásně si kontroluješ fakta!“

Nevím, jestli je horší, že má Michael poměr, který je ve zprávách, nebo že si v médiích myslí, že jsem chlap. Jak ponižující.

Za hodinu jsem pořád ještě přilepená k televizi a pobíhám mezi obývánkem, kde mám puštěný FOX Sports, a ložnicí, kde mi běží MSNBC. Do toho každou chvíli mačkám „obnovit“ na notebooku, mobilu a iPadu a při každém kolečku hledám nejnovější zprávy online. Neměla bych si na Googlu nastavit automatická upozornění? Na FOX Sports a MSNBC se skandálu věnují asi minutu a ukazují rozmazanou fotku Michaela a Bobbyho, kterou očividně pořídil ně-

jaký úchyl chytrým telefonem. Nemají žádné novinky, jen to, co už vím od Darcy. Jednička draftu, komentátor ESPN a spousta sexu. Je bizarní, jakou dělají ve zprávách z Michaela hvězdu ESPN. Asi je tím zpráva pro diváky pikantnější. O mně toho naštěstí moc neříkají, jenom neustále opakují, že je Michael ženatý s Alexem. Doufám, že to nesleduje moje matka. Nejspíš by si myslela, že jsem se nechala přeoperovat. Ale zavolat, aby si to ověřila, to ne. Je advokátka a má spíš zabijácký instinkt než mateřský. V Sarasotě na Floridě, kde s Michaellem žijeme, je půl šesté ráno, což znamená půl třetí ráno v San Diegu, kde žijí moji rodiče. Takže aspoň jedna trochu dobrá zpráva – ještě pár hodin se to nedozví.

V šest, šest deset, šest dvacet a šest třicet mi zvoní mobil. Neznámé číslo s newyorskou předvolbou. Přesměruju hovory do hlasovky a dám si dva panáky tequily. Kdo může takhle brzy pít? Zjevně já. Mobil zase drnčí a číslo opět neznám. Darcy měla ve všem pravdu a já nehodlám zabřednout do konverzace s nějakým reportérem. Zatím mě z toho docela vynechávali, teda kromě informace, že je Michael ženáč. A toho, že jsem chlap. Díkybohu, o mně moc nemluví. Pokud vím, ještě nezmínili moje příjmení. Aspoň že tak. Ještě štěstí, že jsem si nechala svoje dívčí jméno. Při každé nejnovější verzi zpráv mám pocit, že pozvracím gauč.

Michael mě ponížil a vytočil do vrtule, ale část mého já lituje, že si zničil kariéru, navíc takhle veřejně. Koneckonců jsem mu ji pomohla nastartovat – hledala jsem mu nejlepší stáže a cestičky, jak se dostat do éteru. Michael tvrdí, že když si něco vezmu do hlavy, nic mě nezastaví. I když si usmyslím, že něco udělám pro někoho jiného.

Michael začal pracovat v médiích, když jsem byla na vejšce. Vypracoval se ze stážisty na moderátora v rádiu a o dva roky později si ho všimli v ESPN. O sportu toho věděl tolik jako Wikipedie, byl ambiciózní a jeho účes byl do televize jako dělaný. Naše sny se pomalu stávaly skutečností.

Odjakživa jsem si říkala, jaké mám štěstí, že jsem Michaela potkala tak brzy. Náš společný život vlastně neměl díky mému uvážlivému plánování jedinou chybičku. Zamilovali jsme se do sebe ve školce a na každém školním plesu i maturáku jsme byli jako pár. Tak to šlo i po celou dobu studia bez jakéhokoliv rozchodu nebo jiné pohromy. Svatbu jsem chtěla mít až po škole, takže jsme se brali v šestadvaceti, týden po tom, co jsem dokončila doktorát.

Jsem environmentální psycholožka a radím charitám a firmám, jak vytvořit prostředí, které správně ovlivní pocity a chování zákazníků a zaměstnanců – třeba aby se děti nebály v pediatrické ordinaci. Nebo aby zákazníci přilákalo nové zboží díky strategicky umístěným polštářkům a originální interiérové vůni. Kreativcům vytvářím inspirativní prostředí a například vymýšlím, jak udržet zákazníky v restauraci přesně 68 minut, což je optimální doba, aby se navečeřeli a zároveň se dostatečně často měnili lidé u stolů a zvedl se prodej alkoholu, aniž byste si toho všimli – toho se dá docílit například správným rozmístěním stolů nebo postavením židlí do správných úhlů. Jednou jsem dala své jednaosmdesátileté promiskuitní sousedce Zeldě Persimmonové lahvičku parfému na bázi grapefruitu, který dokáže chlapy zblbnout tak, že si myslí, že je žena o 6,1 let mladší než ve skutečnosti. Zelda totiž ráda randí výhradně s mladšími muži. Při lekcích salsy pro seniory je za hvězdu.

Nikdy nikomu nepřeju nic špatného, ani když mě fakt vytočí. Ale je těžké odolat troše škodolibé radosti, že na Michaela za jeho podvádění došlo. Zvláštní je, že nejsem vůbec naštvaná na Bobbyho. Nezná mě. Nikdy mi neslíbil, že mě bude milovat a ctít, dokud nás smrt nerozdělí. Je mladý, očividně naivní a dělá chyby, které lidi ve dvaceti dělávají, když si prošlapávají cestu k dospělosti. Určitým způsobem je mi ho líto. Tohle rozhodnutí ho bude neustále pronásledovat a formovat, a to ještě před tím, než sám zjistí, kdo je. Sakra, já jsem ale velkorysá.

Přísahám si, že za deset minut vypnu televizi a veškerou další elektroniku. Pak to o dalších pět minut protáhnu. Nakonec se z toho utrpení konečně vymaním a všechno vypnu. Po tom, co se vynořila ta rozmazaná fotka Michaela a Bobbyho, vytáhli bloggeři a zprávaři další společné fotky, a dokonce i video nevalné kvality, na kterém se nejspíš líbali v parkovacím domě. Michael se něžně naklonil k Bobbymu, aby ho políbil. Se mnou se líbával stejně. A pak ho čapnul a začal ho líbat zuřivě. Takhle mě nikdy nelíbal.

Už se na to nemůžu dívat, ale taky se od toho nemůžu odtrhnout – tyhle záběry intimních chvilék Michaela s někým jiným se mi navždy vryjí do paměti.

Nekvalitní video je v naprostém rozporu s Bobbyho častým řečením k náboženským hnutím a konzervativním politickým skupinám a stejně tak i s úryvky jeho komentářů ze šaten, ve kterých se pohoršuje nad homosexualitou jako hříchem a prohlašuje, že se každý den modlí za svoje spoluhráče, kteří zatím nenašli svého spasitele, paneježíšikristeámen.

Svezu se na podlahu, v jedné ruce kelímek zmrzliny, druhou tisknu našeho kocoura a řvu. Morley není zrovna mazlíč typ, a tak mu dovolím olízávat jahodovou zmrzlinu ze lžičky a mačkám ho k sobě.

A přesně v téhle pozici se nacházím, když telefon zazvoní znova.

3

V sedm, po dvou nesnesitelně dlouhých hodinách, které uplynuly od Darcyina telefonátu, konečně volá Michael.

„Alex, strašně moc se ti omlouvám,“ prohlásí zkroušeně. „Nikdy jsem tě nechtěl ranit. Prostě se to stalo. Nic to pro mě neznamená a pořád tě miluju.“

„Proč lidi, co podvádí, vždycky opakují to samý? Samozřejmě, že to něco znamená. Možná ne pro tebe, ale pro mě to má sakra velkej význam,“ ječím na něj. „Spal jsi s ním?“

„Je to složitý,“ odpoví vyhýbavě.

„Blbost. Vůbec to není složitý. Spal. Jsi. S. Ním?“

„No, ehm,“ koktá vyhýbavě.

„Nehraj si na Clintona,“ ječím dál. „Jo, nebo ne?“

„Jo, ale...“ povzdychne si. Takovým tím nešťastným manipulačním vzdychem, *že by ho jeden skoro politoval*. Chce se mi z toho hodit šavli. Na něj.

„Ale co?“ vyštěknu. Kdybych se nezeptala, vzdychal by dál, dokud by si nepřivodil dušnost. A až by ho záchranáři vzkřísili, začal by s těmi *politovánímhodnými vzdychy* znovu. „Přestaň s tím. Co po mně chceš?“

„Asi přijdu o práci,“ špitne třaslavým hlasem. „Potřebuju, abys mi pomohla.“

„Děláš si srandu? Ty seš magor!“ opáčím. „Můžeš si za to sám.“

„Já vím, máš pravdu,“ souhlasí. „A nejspíš si to zasloužím.“

„*Nejspíš?*“ Jasně, ještě nepadl verdikt.

„Dobře, zasloužím si to. Ale jestli mě vyhodí z ESPN, už mě jako sportovního komentátora nikdy nikdo nezaměstná. Prosím tě. Vždyť víš, že je to moje práce snů, že jsem nikdy nechtěl dělat nic jinýho. Pomohlas mi tu práci získat.“

Přístup do šaten a poukázky na hadry – úplnej ráj pro teplouše. Bože, já jsem tak blbá.

Vstanu z gauče a začnu pochodovat po pokoji, abych si ulevila od špatné energie projíždějící mým tělem jako po hromosvodu. Nemůžu si sednout – musím se hýbat, nebo se zhrouťm.

„A co mám jako dělat?“ zeptám se ho vytočeně.

„Musíš se mnou dneska letět na centrálu v Bristolu. Máme tam odpoledne schůzku s lidma z televize.“

„Ty ses snad zbláznil! Proč bych to dělala?“ ohradím se. „Kromě toho, Darcy mi říkala, že se nemám nikde moc ukazovat.“

„Potřebuju, abys je přesvědčila, žeš o tom věděla, a že když se to loni stalo, nežili jsme spolu.“

Nevěřícíně vzlyknu. Jsem šokovaná a motá se mi z toho všeho hlava. Položím si ji mezi kolena, abych nedostala panickéj záchvat, nezmodrala a neumřela na podlaze vlastního obýváku sama samotinká. Nutně potřebuju papírovej pytlík, nebo omdlím, ale v dosahu je jediná dekorativní skleněná váza. Popadnu ji a zoufale se snažím uklidnit tím, že do ní začnu zhluboka dýchat. Pokaždý když vydechnu, ve váze divně zahučí. Evokuje mi to zvony při apokalypse.

„Ty mi tvrdíš, že jsi gay? Vlastně netvrdíš, mlčíš. Takže to řeknu já. *Seš teplej?*“

Zabere mu věčnost, než odpoví. „Myslím, že jo.“

„Myslíš, že jo? Michael, o čem to sakra mluvíš? Jak dlouho to trvá? Jak dlouho víš, že jsi gay?“

„Pár měsíců. Nebo možná odjakživa,“ odpoví. „Jsi moje nejlepší kamarádka a miluju tě. Vždycky tě budu milovat. Nechtěl jsem ti ublížit.“

„Odkakživa? A napadlo tě někdy, že ženit se možná není nejlepší nápad? Přinejmenším ne se ženskou?“

„Já jsem si tě chtěl vzít. Napadlo tě někdy, že nejsem první chlap na světě, kterej odděluje city a sexuální život? Ty seš tady psychologka.“

„Proč mi to pořád všichni opakují? Řeším psychologii budov, ne nepřiznanou homosexualitu.“

V tu chvíli nedokážu myslet na nic jiného, než jak si to můj manžel rozdává na parkovišti s michiganskou hvězdou jménem Cavale.

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“ zuřím.

„Nevěděl jsem jak,“ odpoví upřímně.

„Takže jsi tu špinavou práci nechal na FOX Sports,“ ušklíbnu se. „Jasně, každá ženská sní na svatbě o tom, že se od Dona Bella ze zpráv dozví, že ji manžel podvádí.“

„Ty se díváš na FOX Sports?“ podivuje se Michael. Jako bych největším zrádce v rodině byla já, když tohle sportovní pozdvížení sleduju na konkurenčním kanálu.

„To myslíš vážně?“

„Promiň, omlouvám se. Nechtěl jsem ti ublížit. Ale kdybys pro mě tuhle jednu věc mohla udělat...“

„Ale vždyť je to lež.“ Pobuňuje mě to. Ten má sakra nervy!

„Já vím,“ připustí. „Ale jestli to neuděláš, vyrazí mě za porušení etiky. Když řekneš, že jsme spolu tehdy nežili, dají mi jenom varování.“

„*Sám seš porušení etiky*,“ odfrknu si. „Miluješ ho?“ I jenom vyslovit to bolí.

„Ne, šlo jen o sex. O nic víc,“ odpoví Michael.

„Do ESPN nejedu,“ řeknu rozhodně. „Nebudu lhát, abych zamaskovala tvoje lži.“

Na drátě se rozhostí ticho. „Když nepojedeš, vyhodí mě. To fakt chceš?“

„Nesváděj to na mě, můžeš si za to sám.“

„Já tě chápu a omlouvám se, že tě o to vůbec prosím. Jenže přijdu o práci, Alex,“ žebrá. Bože, jsem na něj strašně naštvaná, ale nevím, jestli můžu dopustit, aby šel celej jeho život do kytek. Nebo sledovat, jak k tomu dochází. Není můj styl sedět se založenýma rukama a nic nedělat.

„Fakt nevím, jestli chci oznámit tvým šéfům z ESPN, že se rozvádím, a až pak to říct vlastní rodině,“ odseknou.

„Rozvádíš? Kdo tady mluvil o rozvodu?“ zeptá se. A zní dost překvapeně.

„Seš gay!“ zaječím na něj. „Samozřejmě, že se rozvedeme. Co sis jako myslel? Úterý: velký prádlo, čtvrtek: nákup, sobota: homosexuální orgie? Michael, tys úplně zešlel. Možná to ve všem tom mediálním humbuku trochu zaniklo, ale uvědomuješ si, žeš mě *podvedl*?“

„No, já myslel, že bysme to mohli nějak vyřešit...“ hlesne.

„Tak to sis teda myslel špatně,“ uzemnám ho. „A to ESPN si ještě rozmyslím.“

„Děkuju, moc děkuju,“ řekne s povzdychem. „Ale rozmysli se rychle, letadlo odlítá v půl jedenáctý.“

Bez rozloučení zavěším, což je sice dětinský a neslušný, ale mám z toho zatraceně dobrý pocit. Když vytáčím Darcyno číslo, sumíruju si v hlavě plusy a mínusy. Mám si jet promluvit s Michaelovými nadřízenými? Mínusy: Michael přijde o práci a někdy v blízké budoucnosti budu možná litovat, že jsem se tak zachovala. Navíc je mi jasné, že jestli ho vyhodí, budu si to, úplně bezdůvodně, klást za vinu. Takhle nejspíš končívají ženy politiků. Ocitnou se na pódiu vedle manžela, který jim lhal a podváděl je, a strnule se usmívají jako nějaký zombík v soutěži krásy. Plusy: Okamžitě se stanu kandidátkou na světici. Kdybych nebyla agnostička, asi bych se z radovala. Tohle je jediná věc, na kterou dokážu myslet, kromě

toho, že na podzim je v Connecticutu nádherně – což není dostatečně dobrý důvod, abych zradila sama sebe.

Darcy to zvedne při druhém zazvonění.

„Jak to zvládáš?“ zeptá se okamžitě. Žádný ahoj. „Díváš se na zprávy?“

„Už ne,“ odpovím upřímně. „Jestli je to ještě horší, tak mi to řekni, jo?“

„Není, ale bude,“ varuje mě.

„Řekla jsem Michaelovi, že se chci rozvést, a děsně ho to překvapilo. Chce, abych s ním letěla do Connecticutu a řekla jeho šéfům z ESPN, že jsme žili odloučeně, když si začal s Bobbym. Věří, že ho díky tomu nevyhodí.“

„To má asi pravdu,“ prohlásí Darcy. „Jestli jste byli svoji, když spal s Bobbym, můžou ho vyhodit za porušení etický klauzule ve smlouvě, a určitě to udělají. Ale jestli jste spolu nežili, vyhodit ho nemůžou – jinak by to vypadalo jako diskriminace kvůli sexuální orientaci, a to je v Connecticutu nezákonný. A i kdyby nebylo, určitě by si nepřáli, aby to jako diskriminace vypadalo. Michael je vycházející hvězda ESPN a má talent. Myslím, že hledají způsob, jak ho nevyhodit. A tady přicházíš na scénu ty.“

„Nerada lžu.“

„Já vím,“ ujišťuje mě Darcy, „ale tohle je spíš jen malý přibarvení, jinej úhel pohledu. Když to vezmeme z praktický stránky a zapojíme krizovej management, což je ostatně moje práce, a v tý já se vyznám, tak tobě to po tomhle šíleným ránu nemůže pořádně myslet. Takže: Michael je gay a minimálně metaforicky vzato jste byli odloučený odjakživa. Neměla by ses na to dívat tak, jestli máš, nebo nemáš lhát, protože bez kontextu zní odpověď samozřejmě ne.“

„I s kontextem zní odpověď ne,“ poznamenám jízlivě.

„Jasně,“ pokračuje, „ale měla by ses zamyslet nad tím, čeho chceš docílit, a tím, co je lež a co ne, se můžeme zaobírat pozdějc.“

„To zní jako rada od někoho, kdo pracuje v politice,“ poznamenám.

„Ehm. Ber to takhle. Když se na tu situaci podíváš jako na celek, skončíš tak, že budeš tomu hňupovi platit výživný za to, že si užíval a nechal se vyrazit. To tě bude každé měsíce pěkně bolet. Takže tahle malinká milosrdná lež ti zachrání tisíce a tisíce dolarů. Má tahle tvoje pravda hodnotu třiceti tisíců za rok po dobu následujících pěti let? Zadruhé, když Michaelovi nepomůžeš udržet si práci, což je to, o čem tady ve skutečnosti debatujeme, jak se budeš cítit za tejdén, až ho vyhodíš? Jakej z toho budeš mít pocit na smrtelný posteli?“

„Za pár dní bych se určitě cítila děsně. Nebo bych si říkala, že mu to patří. Nevím. A na smrtelný posteli? Doufám, že na tý mi budou vrtat hlavou jiný věci.“

„Vidíš, odpověděla sis sama,“ shrne to Darcy. „Ode dneška za rok nebo za deset let už snad budeš někde jinde. Možná budeš mít vlastního jednadvacetiletého basketbalistu. Když teď Michaelovi nepomůžeš, budeš se k tomuhle dni pořád vracet. Nech to plavat. A navíc když to uděláš, přestane to mít punc skandálu a ESPN udělá všechno, co bude v jejích silách, aby se to ututlalo. Na druhou stranu, pokud tam nakráčíš jako ublížená chudinka a řekneš jim, že ses o Michaelově podvádění s univerzitním basketbalistou dozvěděla dneska ráno stejně jako zbytek světa, akorát to rozdmýcháš a bude trvat delší dobu, než se o tom přestane mluvit. Když to uděláš opačně, oběma vám to pomůže posunout se dál. Tohle ti radím jako profík.“

„Michael očividně nemá problém posunout se dál,“ supím.

„Hm, máš pravdu. Neměla bych zapomínat, co ti udělal. Vzala sis něco? Nebo jsi zrovna před domem, pálíš jeho žlutý golfový kalhoty a uhozený figurky basketbalistů a tancuješ kolem ohně?“

„Dala jsem si tequilu,“ odpovím.

„A co budeš dělat?“ zeptá se mě Darcy.

„Chci se rozhodnout správně.“

„Co je a co není správně, je relativní,“ povzdychne si Darcy.

Dám si rychlou sprchu, naházím do tašky nějaké oblečení a toaletní potřeby a vydám se na sraz s Michaellem na letiště v Sarasotě, odkud v deset třicet letíme do New Yorku. Při čekání na odlet se můžu hantou propadnout. Michaelův sexuální skandál se na nás valí ze všech televizních obrazovek kolem. Propírají ho už i na CNN. Vždyť tohle nejsou ani žádný pořádný zprávy! Nemůže třeba nějaká tříkilová čivava vytáhnout hasiče z hořící budovy? Nebo by si třeba mohla jedna Kardashianka nechat vytetovat na záda některou ze svých sester. Kde jsou všichni ti politici, co berou úplatky a dělají si nahý selfička? A celebrity záměrně zkratující své elektronický náramky pro vězně, aby mohly na pouliční závody aut s Lindsay Lohanovou? Kde jen všichni jsou, když je nejvíc potřebuju?

Na jakémkoliv letišti na Floridě je aspoň půlce pasažérů přes osmdesát, takže můžu počítat s tím, že značná část je nahluchlá. Nebo že spí. A ostatní? Dívají na televizi a pak na Michaela a zjevně si lámou hlavu, jestli je to ten chlápek z obrazovky, nebo ne. Schoulím se na sedadle a doufám, že jsem nenápadná. I když jsme uvnitř, mám na nose obří sluneční brýle a určitě vypadám směšně, jako nějaká filmová rádoby hvězda. Směšně se i cítím, hlavně proto, že se skrz tuhle extra tmavou brýlovou clonu snažím číst časopis People. V tabáku na letišti jsem si koupila celý stoh exkluzivních časopisů plných drbů, abych nemusela přemýšlet, udržovat oční kontakt s dalšíma lidskýma bytostma nebo poslouchat Michaela, jak mele pořád dokola to samý.

Let je děsnej. Ráda bych si dala šlofika, ale nejde mi to. Moje mysl, posílená zradou a rozhořčením, jede na plné obrátky. Přemítám, za jak dlouho bych mohla přejet Michaela autem, aby se to u soudu nebralo jako předem plánovaný zločin. Michael mi položí ruku na hřbet dlaně, a mně naskočí husí kůže. Musím od něj rychle pryč a u záchodků v první třídě je fronta, takže naberu směr WC na druhém konci letadla. Vmáčknu se na malinkatý záchod a opláchnu si obličej vodou, což je celkem výzva, protože voda teče jen tehdy, když jednou rukou mačkáte kohoutek. Pod nelichotivým světlem zářivky se mi zablýskne snubní prstýnek. Jsem bílá jako stěna. Potřebuju dovolenou. Někde v tropech. Někde, kde mají playboye, co loví holky. Třeba v Mexiku, ale bez všech těch vražd.

Zírám na odraz snubního a zasnubního prstýnku v zrcadle – ačkoliv jsou očividně prokletý, protože symbolizují moje manželství plný falše, jsou neuvěřitelně krásný – klasická platina a akvamarín. Jejich vybíráním jsem strávila celé měsíce a zbožňuju je. Napadá mě, jestli by mi prošlo, kdybych je začala nosit na druhé ruce. Nejspíš ne.

Dojde mi, že jestli máme Michaelovy nadřížené přesvědčit, že spolu nežijeme a budeme se rozvádět, prstýnků se musím zbavit, nebo nás prozradí. Naštvaně za ně začnu tahat, abych je sundala, ale ke svému zděšení zjišťuju, že drží jako přilepené. Asi mám z letu oteklé prsty. Nebo z těch ranních panáků tequily. Z dávkovače vymáčknu podivně smradlavý průmyslový mýdlo, namydlim si ruce a pak se jich znova pokouším zbavit. Najednou mi z prstu zničehonic sjedou a odrazí se o okraj umyvadla, jako kdyby byly z gumy.

Zalapám po dechu – můj elegantní platinový snubní prsten poskočí a vyletí. Připadá mi, že sleduju zpomalený film. Následuje cinknutí o plech a prsten se šplouchnutím přistane v záchodové

míse. Zásnubní prsten, obtěžkaný obstojně velkým kulatým akvamarínem, se odkutálí z odkládací plochy na umyvadle, překutálí se po plastovém prkýnku, až nakonec dopadne na podlahu. Ne, ne, ne, panebože, ne...

Zírám do záchodových hlubin a proklínám Michaela. Prstýnek je jako blyštící se ostrůvek obklopený modrým mořem chemikálií.

Sakra! Co teď? Ruku do nechutného záchodu rozhodně strkat nehodlám. V žádném případě. Ani v gumových rukavicích po ramena. Ani v takovém tom žlutém ochranném obleku, co se používá pro manipulaci s nebezpečnými chemikáliemi (ne že bych si s sebou nějaký zabalila). Ani náhodou. Seberu zásnubák z hrbolaté gumové podlahy a ujistím se, že v umyvadélku je špunt. Zatímco drhnu zásnubní prsten smradlavým mýdlem, lámu si hlavu, jak vydolovat ten snubní ze záchodu. Zásnubák si dám zpátky na prst. Na pravou ruku. Už je v bezpečí.

Chvilí přemýšlím, že bych si obalila ruku do šedesáti nebo sedmdesáti vrstev toaletního papíru, ale rychle od nápadu upouštím. Zkousím prozkoumat skříňku nad umyvadlem – hledám něco jako klacík. Skříňka je ale zamčená. Proč sakra někdo zamyká skříňku na záchodě v letadle? Existuje snad nějaký mezinárodní gang zlodějů toaletáku? Fakt si posádka myslí, že nějaký mazaný kriminálník uteče s příručním zavazadlem po okraj nacpaným jejich kousavým jednovrstvým papírem nebo náhradním balením mýdla, co smrdí jako nukleární odpad?

Tenhle klaustrofobickéj záchod připomíná smrdutější verzi strašidelného domu v Disneylandu a je mi čím dál těsnější. Jenže bez prstýnku mám strach odejít, protože stačí jedině spláchnutí, a už ho nikdy neuvidím.

Zmáčknou oranžové tlačítko, abych přivolala letušku, a lehce pootevřu posuvné dveře. Popuzený chlápek mě propichuje pohledem. Vypadá netrpělivě.

„Moc se omlouvám, budu potřebovat ještě pár minut, jde o neodkladnou záležitost,“ vysvětluju.

Za jeho zády se vynoří letuška.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptá se.

„Mám tady takový problém,“ řeknu nejasně. Nemůžu po ní chtít, aby mi pomohla s tak nechutnou záležitostí. Ale vím o jednom naprosto perfektním kandidátovi na tuhle špinavou prácičku.

5

Sdělím letušce Michaelovo číslo sedadla a vystrčím hlavu ven jako pes v autě, když se chce trochu nadýchat čerstvého vzduchu. Ostatní tím moc nenadchnu. Fronta na záchod exponenciálně narostla a nervózní hlouček pasažérů je viditelně i slyšitelně znepokojen, že jsem ještě nevyklidila prostor – jako bych je snad chtěla plánovaně provokovat tím, že onu místnost okupuju. Za necelou minutu přispěchá uličkou ustaraný Michael. Následuje letušku směrem k záchodu, kde jsem se zabarikádovala.

„Co se děje?“ ptá se starostlivě a cpe se na začátek. „Je ti špatně?“

„Přinesete mi prosím tři lahvičky tequily? A ty gumové rukavice, co používáte při servírování jídla?“ požádám letušku. Vypadá zmateně, ale asi si myslí, že to poslouží pro léčebné účely nebo na naléhavou amatérskou operaci, protože zmizí za závěsem.

„Spadl mi snubní prstýnek do záchodu,“ sdělím Michaelovi a z fronty se ozve kolektivní zasténání.

„Jak se to mohlo stát?“ diví se.

„Fakt chceš, abych tady teď zabíhala do podrobností?“ namítnu a pokynu ke frontě šesti nebo sedmi lidí.

„Asi ne,“ rozhodí rukama. „Co mám dělat?“

„Nandej si ty plastový rukavice od letušky a vylov ten prstýnek ze záchodu. Moc díky.“

Letuška se vrací s mini lahvičkami Jose Cuervo a rukavicema. Všechno mi předá a já podám rukavice společně s dvěma mini lahvičkama Michaelovi a odcházím.

„Jdu si sednout,“ oznámím mu a přidržím záchodové dveře. „Až prstýnek tímhle vytáhneš,“ ukážu na gumové rukavice, „můžeš ho vydezinfikovat tequilou.“ Podívá se na mě, jako bych se definitivně zbláznila. A možná má pravdu. Vyzbrojen jenom plastovýma rukavičkama, mini lahvičkama alkoholu a šokovaným výrazem zůstává na místě ponechán napospas záchodové míse. S cvaknutím otevřu třetí lahvičku Jose Cuervo, a jak se pomalu šourám ke svému sedadlu, kopnu ji do sebe.

Pořádně to pálí, ale připadám si jako správněj psanec.

6

Michael se vrací z toalety s výrazem, jako by tam právě vlastnoručně porodil démonickýho zplozence zakázaný lásky papeže a jeho přítelkyně. Prstýnek zabalený v chomáči hrubých kapesníků mi upustí do dlaně a zhroutlí se na sedadlo vedle mě. Nasadím si ho na prsteníček pravé ruky, přes oči si stáhnou masku na spaní a užívám si tequilové opojení. Až dorazím domů, prstýnek půl hodiny vyvařím a hrnec poletí do koše.

Na LaGuardii si půjčujeme auto a vyrážíme na dvouapůlhodinovou cestu z New Yorku do Bristolu v Connecticutu, kde sídlí ESPN.

Sotva vystoupíme z letadla, začne mi vyzvánět telefon. Volá Samanta, moje druhá nejlepší kamarádka. Přecitlivělá mešuge a majitelka nejoblíbenějšího jógového studia v našem městě. Nechodím tam. Má jógou úplně zatemněnej mozek.

„Božíčku. Darcy mi to zrovínka řekla. Jsi v pořádku?“ stará se.

„Jsem na cestě do ESPN, aby Michaela nevyhodili,“ odpovím jí stručně. „Jsme v autě.“

„Takže nejsi v pořádku?“ potvrzuje si své obavy.

„Ne, nejsem,“ konstatuju.

„Co se stalo?“ pokračuje ve výslechu. Instinkt mi automaticky radí, abych jí řekla, že jí zavolám později, abychom měly soukromí, ale rozhodnu se Michaela ignorovat a rozčísnout to. A vlastně, proč by ne?

„Mimořádný zprávy: Michael je gay, chrápal s pánbíčkářským basketbalistou jménem Bobby Cavale, na FOX Sports mě považují za chlapa a teď jedeme do Connecticutu lhat jeho nadřizeným. Taký

mi v letadle spadnul snubák do záchodu. Po tom všem budu potřebovat lobotomii a radu, jak zfalšovat Michaelovo písmo v dopise na rozloučenou. Na pořadí netrvám.“

U poznámky o falšování podpisu se Michael zarazí.

„Jo, a budeme se rozvádět. To je asi tak všechno,“ shrnu to. „Co novýho u tebe?“

„A sakra. Jak to zvládáš?“ vyzvídá Sam. „Ten prolhanej, nevěrnej hňup! Vsadím se, že bys mu nejradši zakroutila krkem. Teda říkala jsem si, že je nejspíš gay nebo bi, ale nikdy mě nenapadlo, že se podle toho zařídí.“ Otočím se na Michaela, který upřeně zírá na cestu, aby nás dovezl do Connecticutu.

„Ježíši, ty taky? Podle čeho jsi to poznala?“

„Britney, Madonna, Gaga. Navíc je totálně posedlej chlapeckýma kapelama: One Direction, R5, After Romeo, 5 Seconds of Summer. Teda, mně se ta jeho hudba líbí, ale není to zrovna play-list heterosexuála. Spíš jedenáctiletý holky.“

„Jo, to je celkem jasný znamení,“ povzdychnu si, ponížena vlastní nevědomostí. „Jsem šokovaná, zdrcená, vzteky bez sebe, mám zlomené srdce, ale snažím se to teď vytěsnit, jinak bych se musela na místě stočit do klubíčka, což nemůžu, jelikož jsem na cestě za jeho šéfama, abych jim tvrdila, že mi vůbec nevadí, že si to Michael rozdává s nějakým studentíkem.“

„Musíš mít svatozář. Vůbec neví, jaký má štěstí, že pro něj tohle všechno děláš.“

„To máš pravdu!“ řeknu do telefonu a zlostně se podívám na Michaela. „*Vůbec neví, jaký má sakra štěstí, že to pro něj dělám.*“ Pípne mi další hovor. „Sakryš, mám na druhý lince mámu.“

„Vidíš, a to sis myslela, že horší už to být nemůže,“ neodpustí si poznámku.

„Udělala bys mi velkou laskavost?“ zeptám se jí. „Obvolala bys všechny známý a řekla jim, co se děje?“

„Samozřejmě, zlato, zavolej mi, až budeš zpátky,“ odpoví. „Mám tě ráda.“

„Díky, Sam, já tebe taky,“ ukončím náš hovor a zvednu ten na druhé lince.

„Ahoj mami,“ pozdravím. „Jak se máš?“ Michael mi věnuje soucitný pohled.

„Dneska ráno nám volal Michaelův otec,“ sdělí mi úsečně. „Už jsi mluvila se svým právníkem?“ Její první krok v řešení jakéhokoli problému. Asi profesionální deformace.

„Ne, nemluvila. Vím o tom jen pár hodin a několik z nich jsem strávila v letadle,“ vysvětluju situaci.

„Kam jedeš?“ zeptá se mě. „K nám?“ Jako by tenhle den nebyl už tak dost hrozný.

„Ne, jedu do sídla ESPN zkusit zachránit Michaelovi práci,“ přiznám se.

„Sepisuju vám dohodu. Než budeš mluvit s kýmkoliv z ESPN, musí ti ji Michael podepsat.“

„Asi trochu předbíháš, mami. O čem přesně je ta dohoda?“ zeptám se. Michael se na mě vyděšeně podívá.

„Zbavuje tě povinnosti platit mu výživné, pokud přijde o práci. Posílám ti seznam právníků – obvolej je hned, jak spolu domluvíme.“

„Mami, jsem s Michaelem v autě. Prožívám nejhorší šok v životě. To není zrovna ideální doba k obvolávání rozvodových právníků. Nebudu mu říkat, ať mi okamžitě něco podepíše,“ povzdychnu si.

„Podepíšu to,“ vloží se do toho Michael.

„Nebud' blbej, ani nevíš, o co jde.“

„Posílám ti to mailem,“ pokračuje matka v proslovu. „Nech si to někde cestou vytisknout a třikrát to podepíše, než vkročíš do ESPN,“ instruuje mě.

„Musím končit,“ přeruším ji. „Promyslím si to.“

„Asi to teď zní hrozně, ale tahle vlna veřejný potupy přejde a média se chytanou něčeho jinýho.“

Nejde ani tak o veřejnou ostudu jako spíš o soukromou. „Pořád nemůžu pochopit, že je Michael gay.“

„Měla jsem za to, že to víš,“ prohlásí.

„Jak to myslíš, že jsi měla za to, že to vím? Tys to snad věděla?“ vydechnu zděšeně. Co to má sakra znamenat? Jsem snad *jediná*, kdo to netušil?

„No, měli jsme s tátou podezření. Pamatuješ si ten školní muzikál *Wicked*?“

„Jo,“ přitakám. „No, vidíš, tak to je snad jasný.“

Plácnu se do čela.

„Tohle? Spousta lidí hraje na škole divadlo.“

„Ale většina chlapů nehraje ženskou. A navíc je moc pořádněj. Heterosexuální chlapi jsou čuňata.“

„Panebože, mami, to jsou předsudky. Vždyť to není...“ Srdceryvně si povzdychnu. Nemá vůbec cenu zkoušet jí něco vysvětlovat. „Je tam táta?“

„Je na tenise. Pozdravuje tě. Snažím se jen chránit tvoje zájmy,“ pronese neosobně. „To mámy dělávají.“ Moje máma teda určitě. Jiný matky vám nejspíš pošlou sušenky a visí s váma hodiny na telefonu, utěšují vás a pro vašeho teplýho manžela nenacházejí vlídnýho slova. Ta moje mi podsouvá hloupý předsudky a závazný smlouvy. Někdy bych chtěla mít za matku někoho jinýho.

„Díky, ahoj,“ loučím se.

„Ahoj Alexandro.“ Telefon ztichne.

Podívám se na Michaela a ten vševědoucňě pokrčí rameny. Zná mou matku skoro stejně dlouho jako já – asi tak o pětadvacet let déle, než by chtěl.

Na telefonu mi pořád pípají esemesky a asi půl tuctu hovorů, ale většinu z nich ignoruju nebo je přesměrovávám do hlasovky.

Když jsem mluvila s mámou, nechal mi vzkaz Carter, a tak mu hned volám zpátky. Je to jeden z našich nejlepších přátel, známe ho odjakživa. Carter byl první gay, co jsem kdy potkala. Už od pohledu je gay, je hrozně chytřej a vtipnej a navíc přeborník v karaoke. Pokud to někdo tušil, tak jedině Carter.

„Tys to věděl?“ hned vyzvídám. „Měls podezření? Tušils to?“

„Samozřejmě, zlato. Všichni to věděli,“ potvrdí mi Carter. Panebože, copak jsem byla úplně slepá?

„Kristepane, viděls mýho manžela nahýho?“ zjišťuju celá zděšená. Seznámili jsme se s Carterem v prvním ročníku na vejšce. Jestli existuje období sexuálního hledání... Ne že bych o tom něco věděla.

„Možná jsem běhna, ale mám svoje standardy,“ brání se Carter, „nerozdávám si to s ženáčema. Nebo s chlápky, co jsou zamilovaný do mojí nejlepší kamarádky.“

„Hmm, díky. Myslím, žeš chtěl říct *zdravě sexuálně sebevědomej*, nikoliv běhna,“ opravím ho.

„Jsem zdravě sexuálně sebevědomej a nerozdávám si to s ženatými chlápky,“ opraví se Carter.

Vzdychnu. „Proč jsi mi to neřekl?“

„Upřímně – nikdy mě nenapadlo, že to nevíš. A nenapadlo mě, že by tě podváděl. Vždycky ti byl hrozně oddanej.“

„Jak to myslíš?“

„No, ehm... většina nepřiznanejch homosexuálů si najde jinej způsob, jak uspokojit své potřeby, a udělají to anonymně – s prostitutem, v lázních, v parku, v technický místnosti na letištních záchodcích v Minneapolisu, anebo brázdí gay kluby, když jsou v cizím městě. Chlap si může namlouvat, že nechce nebo nepotřebuje mít sex s jiným chlapem, ale tělo a mysl ho pokaždý zradí.“

Svírá se mi žaludek a začínají se mi klepat ruce. Přinutím se nezvracet a nešvihnout sebou. Michael je pořád služebně na cestách a jediné, co si teď dokážu představit, je, že má na sobě kožený tílko

a kalhoty s cvočkama a hledá chlapy. Bože, musím si zajít na testy pohlavních chorob.

Vzlykám, třesu se a jsem strachy bez sebe. „Jsem jeho nejlepší kamarádka, jak to, že jsem to nevěděla?“ Michael se ke mně přiblíží a vezme mi ruku do dlaně. Sleduje cestu před sebou, ale vidím, že se mu hrnou slzy do očí.

„Netrap se tím, zlato,“ řekne Carter. „Prostě ti selhal gaydar. Když jde o lidi, který máme rádi, vidíme jenom to, co vidět chceme.“

Ještě než domluvím s Carterem, jsem odhodlaná telefon vypnout a vyhodit z okna, ale nejdřív musím zavolat babičce Leoně. Máma jí určitě volala hned, jak domluvila se mnou. Babička Leo-
na je nejhodnější, nejvtipnější a nejmilovanější příbuzná, kterou mám a nepatří do Michaelovy rodiny.

Vytočím její číslo a ona to na první zazvonění zvedne.

„Ahoj babi,“ pozdravím. „Ehm... předpokládám, že ti máma řekla o mně a o Michaelovi.“

„Zlatíčko,“ osloví mě chlácholivě. „Samozřejmě. Dřív nebo později k tomu muselo dojít.“

Takže i ty, babi?

7

Obloha je stejně šedivá a rozbouřená jako moje mysl. Většinu cesty oba mlčíme. Jsem tak vyšťavená, že vůbec nedokážu logicky uvažovat. Očividně nejsem sama.

„Proč jsi mi celý ty roky lhal?“ zavřískám jako nějaká opice. Snažím se zachovat klid. *Fakt se snažím.*

„Většinou jsem nelhal,“ brání se chabě.

Obrátím oči v sloup.

„To si nech sakra od cesty. Celý to byla jedna velká lež.“

Zhluboka se nadechne a pokračuje: „Dobře.“ Další hlubokej nádech. „Strávili jsme spolu celý život. Jsi pro mě nejdůležitější člověk na světě. A jedna z věcí, který jsem na tobě vždycky nejvíc miloval, byla, jak jsi vždycky přesně věděla, co chceš dělat, i když jsme byli ještě děti. A bylo tak snadný nadchnout se pro tvoje nápady a plány.“

„Naše plány,“ opravím ho.

„Jo, naše plány,“ kývne. „Ale někdy to byly jen tvoje plány a tys byla tak neuvěřitelně nadšená, vzala sis svůj zápisníček, všechno sis rozplánovala a oba jsme se nechali unést tvým nadšením pro věc. Bylas tak nadšená, že jsem ti nechtěl nic říkat. Nevykládej si to špatně, za několik nejlepších věcí v životě vděčím právě tobě – je mi jasný, že sám bych nikdy nenašel odvalu zkusit tuhle kariéru snů. Měl jsem v plánu udělat si titul a strávit čtyřicet let v nějaký velký korporaci, ale tys trvala na tom, že bych měl dělat, co mě nejvíc baví. Tys přišla na to, jak se k tomu dostat. Tys věřila ve mě i v to, že to zvládnu, dokonce víc, než jsem si kdy věřil sám. Někdy

jsem se k tobě prostě jen přidal, protože sis byla tak jistá a bylas tak nadšená, že mi připadalo, že bych měl mlčet.“

Tímhle mě vytočí do vrtule. „Takže já můžu za to, že mi neříkáš, že to takhle nechceš? Sakra! Proč za všechno vždycky může ten, kterej ví, co chce, a ne ten pasivní, kterej nic neřekne? Proč ten, kterej nechce převzít vedení a vzít na sebe jakoukoli zodpovědnost, vždycky obviňuje toho, kdo ji má?“

„No, někdy jsem nic neřekl proto, že jsem neměl žádnéj lepší nápad a připadalo mi lepší v tom pokračovat.“

„A pak si na to stěžovat,“ vyštěknu.

Hlavou mi proběhnou naše společné roky a s nimi drobné rozmíšky i velké hádky. Jak jsem se Michaela ptala, jestli chce na dovolenou do Arizony. A on odpověděl, že to zní dobře, ale když jsme tam přijeli, prohlásil, že nemá rád poušť a že nikdy nejedeme tam, kam chce on. Když jsme objevili náš dům, choval se, jako by mu padl do oka stejně jako mně. Po roční rekonstrukci se nechal slyšet, že měl vždycky za to, že to není dobrý nápad. Milionkrát jsem se ho ptala, jestli chce jít na ten a ten film nebo do té a té restaurace, a vždycky odpovídal „fajn“ nebo „jasně.“ A pak se choval, jako kdybych se ho nikdy nezeptala, jestli tam chce jít, nebo jako kdybych ho tam přitáhla za vlasy a nutila ho jíst linguine a dívat se na romantickou komedii.

„Bál jsem se, že tě ztratím,“ pokračuje. „Bál jsem se, že přijdu o práci, nebo že mě už nikdy nepovýší. Miluju tě, miluju náš společnej život, miluju, když tě vidím šťastnou. Chtěl jsem, aby to všechno bylo skutečný, a myslel jsem si, že když se budu dost snažit, že to tak bude. Asi nechápeš, že jsem s tebou chtěl žít šťastně až do smrti‘ stejně jako ty, možná i víc. A bál jsem se, *respektive bojím se*, že o tebe přijdu.“ Zuřím tak, že cítím pulz až v krku. Obličej mi hoří.

„Laskavě vynech to svoje ‚navěky spolu‘. Bojíš se, že mě ztratíš? Ty ses úplně zcvoknul! Zničilš mi život, protožeš byl moc posranej na to, aby sis ještě před svatbou přiznal, že jsi gay!“ ječím na něj.

„Nenapadlo mě, že budeš tak vytočená,“ kroutí hlavou. „Máš spoustu kamarádů mezi homosexuálama, loni jsme pořádali doma tu sbírku na práva homosexuálů. Nechápu to, vždyť máš gaye ráda...“

„Netvrď mi, že seš takovej omezenec,“ skočím mu do řeči.

Zakroucí hlavou. Jakmile to vyřknu, dojde mi, proč nechce, aby se to v práci vědělo. Michael je komentátor basketbalu na ESPN a prostředí sportu nebývá moc nakloněné gayům. Je největší sportovní fanatik, co znám. Miluje basket a hokej a fotbal a tenis a vlastně všechno, co vyžaduje fyzickou zdatnost a soutěživost. Statistiku rychlobruslení má v malíčku. Hod kládou. Curling. Roller derby. Odjakživa snil o práci v ESPN.

Ale já nejsem ESPN. A rozhodně nehodlám obětovat celý svůj život na oltář televizního vysílání.

Soptím. Přece jsem ho nenutila, aby si mě bral a celý roky mi lhal! „Proč jsi nic neřekl?“

„Bylas tak šťastná,“ vysvětluje omluvně. „A já tě hrozně rád vidím šťastnou. Nechtěl jsem tě zklamat. Miluju tě. A myslel jsem si, že tě můžu milovat celej život.“ Hluboce si povzdychne a mě na setinku vteřiny napadne, jestli to na mě nehraje. Už ničemu nevěřím – i to jeho vzdychání zní falešně. „Bál jsem se,“ zakoktá se, „bál jsem se, že přijdu o všechno.“

„Meleš kraviny. Carter je gay. Můj kadeřník je gay. Naše účetní je lesba. Babička Leona si za posledních sedm let nenechala ujít ani jedno bingo, který moderuje chlap převlečený za ženskou. Naše rodiny by to pochopily, já bych to pochopila, svět by to pochopil, ale ty ses tak děsně bál, že kluci v ESPN by tě pak nemuseli mít rádi, žes mě chtěl radši nechat trávit nejlepší léta života ve lži, zatímco sis někde užíval.“

„Takhle to nebylo,“ brání se chabě.

„*Přesně takhle to bylo.* Měli jsme být nejlepší kamarádi, ale nezáleželo ti na mně, vlastně ani na sobě natolik, abys byl ke mně upřímný. Radši

jsi posledních patnáct let předstíral, že tě sex se mnou baví, než aby sis přiznal, kdo seš. Teď chápu, proč jsem to byla vždycky já, kdo navrhoval sex! Tebe to nikdy nenapadlo! Cítila jsem se, jako bych tě vůbec nepřitahovala! Patnáct let jsem kvůli tobě držela dietu! Víc ti záleží na tobě a tvým hloupým křehkým egu a kariéře než na mně.“

Bože, potřebuju cheeseburger.

„Omlouvám se,“ zamumlá a upírá pohled z okna, aby se mi nemusel dívat do očí. Slaboch. „Omlouvám se, omlouvám se! Nemůžu se omluvit víc, než už jsem se omluvil. Stalo se. Nemůžu to vzít zpátky. Jsi moje nejlepší kamarádka. Nemůžu změnit, kdo jsem,“ procedí vzdorovitě mezi zuby. Tuhle výmluvu nesnáším. *Stalo se, takže nemá cenu se omlouvat nebo vůbec debatovat o tom, co vás naštvalo.*

„Nikdo po tobě nechce, aby ses změnil. Ale jestli chceš, abych s tím byla v pohodě – no, tak na to je trochu pozdě,“ zařvu na něj.

„A víš, co je na tom všem nejhorší?“ zeptám se ho. „Všichni naši kamarádi se za tebe samozřejmě postaví a podpoří tě, aby si o nich někdo nemyslel, že jsou homofobní. A snad ještě horší je, že já tě taky musím podpořit, protože jinak mě všichni odsoudí. Což nejspíš udělají tak jako tak. Budou mě nenávidět, jako kdybych byla další Kris Jenner nebo někdo takovej, protože buď jsem to musela vědět, nebo tě přivazovat doma ve skříni. Přihlásil ses ke své orientaci, ale všichni to budou svádět na mě. Zničíš mi život, ale všichni tě budou milovat a podporovat.“

Sotva popadám dech. „Kdyby sis to pět let po svatbě rozdával s jinýma ženskýma, nikdo by ti neříkal, že seš odvážnej, a neplácali by tě po ramenou. Tvrdili by, že seš sobeckej lhář a mizera, a to taky seš. Ani bysme nevedli tenhle rozhovor. A kdybych já přiznala, že jsem lesba? Zase by tě všichni podpořili!“ prohlásím roztrpčeně. „Říkali by, žeš kvůli mně zženštlá a že jsem ti, chudáčku, zničila život. Já bych zas byla potvora a ty nebohá oběť. A víš co? Napadá tě vůbec nějaký slovo, který se dá ve stejném kontextu použít pro ženský? Vsadím se, že ne. Sama bych se musela podívat

do telefonu, protože mě žádný nenapadá. Víš, jak se tomu říká? *Defeminizovat*. Slovo, který se nepoužívá od roku 1907, kdy nějaký chlápek, kterej nenáviděl ženský, napsal článek o důvodech, proč by neměly volit,“ ječím. „Do prdele! Všechno je špatně!“

„Alex –“

„Ještě jsem neskončila,“ zavřískám, úplně bez sebe. „Víš co, já tohle slovo oživím a budu ho používat pokaždý, když bude nějaký trol tvrdit, že nějaká ženská bavička není vtipná, protože nevypadá jako supermodelka, nebo bude o nějaký ženský tvrdit, že je to slepice nebo lesba, protože je úspěšná.“

„Miluju tě,“ prohlásí a oči se mu zalijou slzama. Obličej má celej rudej a flekatej.

„Nesnaž se mě zmanipulovat tím svým ‚miluju tě‘. Seš debil. Výše tvýho ega je závislá na dýlce tvýho vysílacího času. Chtěls předstírat, že seš někdo jinej, zničit mi život a lhát všem kolem jenom proto, abys zůstal na obrazovce a nepocuchal si svoje malý ego. Kdybys mi to řekl, když nám bylo patnáct nebo dvacet nebo čtyřicet, pořád bych tě měla ráda a nemuseli jsme žít v týhle tvojí představě, že jsme nejlepší kamarádi. Ale teď...“

„Jsi moje nejlepší kamarádka,“ natahuje.

„To si ze mě děláš prdel,“ vyletí ze mě. „Proč bych se kamarádila s někým, kdo je takovej lhář, s někým, kdo mi kvůli svojí kariéře zničil život?“

„Nechtěl jsem tě ranit,“ říká. „To jsem fakt neměl v plánu...“

Potlačuju slzy, odhodlaná říct, co prostě říct musím. „O všechno jsi mě připravil. Myslela jsem, že budeme mít děti, že budu mít pěkný život, domov. Místo toho je ze mě urvaná ženská vdaná za teplouše z ESPN. Oblíkej se do ženských šatů, tancuj kolem ohně, chovej se, jak chceš, ale ať tě ani nenapadne myslet si, že tě nenávidím, protože seš gay. Nenávidím tě, protože jsi srab, co mi zničil život.“

„Vůbec netušíš, jak je těžký být gay,“ skučí.

„Ty taky ne, ty sráčí.“

8

Po zbytek cesty se mě snaží zatáhnout do konverzace, ale ignoruju ho a zírám z okna. Snažím se vymyslet, co udělám, až dorazíme na místo. Jedna milosrdná lež zachrání Michaelovi práci, kterou zbožňuje, a celá tahle děsivá záležitost s talentovaným basketbalistou trochu vyšumí. Nesnáším se za to, že jsem takovej slaboch, ale vlastně je mi Bobbyho Cavala trochu líto – je ve věku, kdy se člověk snaží přijít na to, kým je, a on na to, chudák, přišel před diváky všech amerických sportovních médií.

Když dorazíme do Bristolu, jsou skoro čtyři. Parkoviště praská ve švech a já se chystám vystoupit, když mě Michael chytne za ruku.

„Počkej, prosím tě,“ zastaví mě. „Bylo ode mě hloupý a sobecký chtít po tobě, abys tam šla se mnou. Navíc po tom, čím vším sis dneska prošla. Omlouvám se. Zvládnou to sám.“ Podá mi klíče od půjčeného auta. „Netuším, jak dlouho bude ta schůzka trvat. V okolí je pár docela dobrých restaurací. Zavolám ti, až skončím, a vyrazíme zpátky do New Yorku.“

„To jako vážně?“ ptám se nevěřicně. Skvělý, táhne mě přes půl světa až do ESPN a teď chce, abych na něj počkala v autě nebo co.

„Jo. Ublížil jsem ti a lhal jsem ti. Tohle si nezasloužíš. Jsi moje nejlepší kamarádka, a víc než cokoli chci být zas tvůj. Takže to zvládnou sám.“

Sedíme pár minut v autě a já dumám, co mu na to říct.

Vzpomenu si, co říkala Darcy. O tom, jestli se zaseknu v tomhle momentu, nebo se posunu dál.

A pak si vzpomenu na těch třicet táců výživného. Každý rok. Možná navždycky.

„Nemusíš tam chodit sám,“ oznámím mu benevolentně. „Půjdu s tebou.“ Možná toho budu litovat, ale přece jsem se nepachtila až do Bristolu jenom proto, abych si tady sedla do nějakýho baru a utápěla žal v rumovém punči a cibulových kroužcích, zatímco Michaela budou vyhazovat. Globálně vzato, nezachráním vlastně sama sebe, když zachráním Michaela? A když už ne sebe, nemůžu aspoň zachránit těch třicet litrů?

Vylezeme z auta a přejdeme parkoviště k budově ESPN. Ploužím se za Michaellem a přemítám, jak jsem se sem sakra dostala.

Když vcházíme do budovy, přitáhnu si ho k sobě a pošeptám mu: „Máš *sakra* štěstí, že to pro tebe dělám.“

„Já vím,“ přikývne zasmušile.

Jakmile dorazíme na místo, pošle Michael nadříceným textovku. Očekávají nás ve velké zasedací místnosti. Hned za dveřmi jsou sendviče, mističky se sušenkami, láhve s vodou a sodou. Tolik jídla, že bychom se tady mohli zašít na týden. Kdo mohl tušit, že konec světa bude s cateringem?

V místnosti už sedí čtyři pánové a jedna žena. Muž v čele stolu se představí jako Tank Turner, což zní jako jméno nějakého agresivního republikána z filmu G. I. Joe. Vyberu si láhev perlivé vody a nervózně si lámu hlavu, jestli si vězni odsouzení k smrti dávají jako poslední jídlo T-bone steak, smaženou okru, krevetový koktejl, koblihu a brownies, nebo jestli jsou moc vystresovaní, než aby si to užili. Šéfové vypadají docela sympaticky a já se snažím nebýt posedlá myšlenkou, že se mě brzy zeptají na můj sexuální život, a co hůř, na Michaelův. Vyměníme si trapné formality. „Jaký byl váš let?“ Bože, tohle ne. To není dovolená, to je nejhorší den mého života a trávím ho v ESPN. Je to jako nezávazná společenská konverzace na pohřbu – snažíte se, aby situace nebyla tak nepříjemná,

ale členové rodiny zesnulého by se nejradši viděli sami doma pod peřinou s vidličkou a celým štrůdlem.

Poslední tři minuty upřeně sleduju misku s rozinkovo-ovesnými sušenkami a přesně ve chvíli, kdy se Tank Turner, vysoký šedovlasý chlápek v čele stolu, posadí a řekne ‚Tak začneme‘, se pro sušenku natáhnou. Všichni se posadí, zatímco já pořád ještě stojím s rukou nataženou k misce. No, pěkněj trapas. Zčervenám, rychle se posadím a tvářím se, že si upravuju sedátko, a přitom nešikovně převrhnou láhev s vodou, kterou jsem si zrovna otevřela. Rychle se pohybující kamikaze louže vytváří agresivní vodopád tekoucí mi do klína, šířící se po celém stole jako nepřátelská armáda a začínající kapat ze stolu, zatímco Michael a jeho nadřízení rychle vyskakují ze židlí, aby jim voda neskončila v klíně. Pozdě. Chlápek po mojí levici už má v rozkroku pěticentimetrový mokrý flek, takže to vypadá, že si nestihl včas dojít na záchod. To se na sportovním kanále určitě rychle rozkřikne.

Teď by asi bylo divný vzít si sušenku, co? Pořád na ni mám zá-lusk. Popadnu hromádku ubrousků na stole a horlivě se snažím louži zlikvidovat, než skončí v klíně chlapa po mojí pravé ruce. Ostatní se mezitím pokoušejí sesbírat papíry a elektronické přístroje a zachránit je před potopou. Když louži konečně zkrotíme, vrátí se Tank Turner k tématu. Já se vrtím na židli a snažím se před výsledkem pohodlně usadit, přestože mám na sukni flek velikosti a tvaru humra. Obrovskýho, zmutovanýho humra.

„Michaele, Alex, děkujeme, že jste přijeli, abychom si promluvi-li.“ Michael přikývne, jako kdyby měl na výběr a přijel si sem popovídat o svém úletu z dobré vůle. Já mlčím. Co to za má smysl? „Omlouvám se, že budu osobní, ale ehm...“ Tank Turner si odkašle. „Potřebujeme si vyjasnit pár... ehm, detailů.“ Michael sedí jako přikovaný. Ani nemrkne, ani nedýchá. Panebože. Jestli se do toho nevložím a nepřevzmu slovo, budeme tady sedět navěky.

„Zajímá vás, jestli jsme s Michaellem v době, kdy měl poměr s Bobbym, žili odděleně?“ vyhrknu bez obalu.

„Ehm, no, ano,“ přikývne pan Turner. Michaelův obličej přelétne záchvěv totální paniky.

„Je to tak, nežili jsme spolu. Měli jsme zažádáno o rozvod. V té době už jsem věděla, že je Michael gay, a jeho vztah s Bobbym Cavalem měl moje požehnání. Ještě něco?“ zeptám se na rovinu. Nejrychlejší způsob, jak se z tohoto vyvlíknout, je říct jim, co chtějí slyšet. Kdybych to nevzala do svých rukou, celý den bysme poslouchali, jak se pan Turner se svým „ehm“ a „no“ snaží prokousat Michaelovým sexuální životem. Na to nemám trpělivost ani žaludek. Nesnáším lhaní, ale říct pravdu by snad bylo ještě horší.

Darcy nám nařídila, abychom Michaelovu obscénnímu úletu říkali *vztah*, nikoliv *impulzivní sex na jednu noc* nebo *sexuální orgie nevěrného parchanta*. Škoda, ten poslední název jsem si oblíbila. Říkala, že tak bude pro ESPN těžší ho vyhodit. A pokud někdo ví, jak vybruslit ze skandálu, je to Darcy. Taký říkala, že když jim řeknu, že jsme tou dobou s Michaellem nežili, tak tu historku rychleji zarazíme, protože bez aspektu nevěry bude méně skandální. Tedy přinejmenším méně skandální pro Michaela.

„Ehm, ne, nemám žádné další otázky,“ odpoví Tank Turner zaskočeně a rozhlíží se po místnosti. „Máte na Alex nějaké další otázky?“ Všichni tiše zakrouť hlavami. „Tak dobře.“ Usměje se na mě. „Moc vám děkuji za vaši, ehm, otevřenost. Kdyby vám nevadilo počkat v hale, potřebovali bychom si s Michaellem promluvit v soukromí. Vezměte si s sebou něco k jídlu, prosím, byl bych nerad, abyste byla o hladu.“

„Děkujeme,“ ozvou se i ostatní manažeři. Všichni zní stejně. Všichni vypadají stejně, dokonce i ta ženská. Vstanu, strategicky umístím kabelku před mokrý flek na sukni a cestou ke dveřím popadnu talíř. Najednou mám děsnej hlad. Naberu si dva sendviče,

dvě ovesný sušenky (no dobře, tři, ale jedna je zlomená) a pytlík brambůrků. Čapnu ubrousek, novou láhev vody a při odchodu se nemotorně rozloučím a předvedu něco jako královský kývnutí davům. Fuj, to byla fakt hrůza. Scházím zpátky do haly, jednou rukou se snažím vyvážit rozkymácený talíř a druhou držet tašku. Chvilí uvažuji, jestli bych měla vrátit vstupní kartu, ale nakonec se rozhodnu si ji nechat, kdybych se náhodou rozhodla jít zpátky dovnitř. Vytáhnu notebook a chci chvíli pracovat, nebo teda aspoň se nedívat na obrovskou televizi na protější zdi naladěnou samozřejmě na ESPN a řvoucí na plný pecky. Zapnu počítač, otevřu si složku s charitativní akcí a snažím se zpracovat seznam skladeb pro orchestr. Hudební výběr a tempo jsou pro vytvoření správné atmosféry charitativních akcí hodně důležité.

O čtyři hodiny později se pořád ještě poflakuju po vstupní hale. Skvrna velikosti humra na sukni už mi konečně uschla a vyluxovala jsem celý talíř jídla přinesenýho ze zasedačky. Asi by bylo neomalený se tam na chvilku vrátit, co? Výběr orchestrální hudby pro klientku je skoro dokonalý a vypilovaný tak, aby ladil s časem, kdy se bude žádat o největší příspěvky. Ostatním klientům napíšu e-mail, abych si něco ověřila nebo je informovala o nejnovějším vývoji našich společných projektů, a pak oslovím několik potenciálních zákazníků. Nerada se někomu vnucuju, ale naordinovala jsem si to na dvacet minut denně.

Nakonec půl hodiny sleduju úryvky zpráv o Michaelově aférce na FOX Sports a pročítám moře sportovních blogů, ačkoliv vím, že bych to neměla dělat. Komentátoři zesměšňují Michaela a Bobbyho a jejich postřehy jsou často úplně otevřeně homofobní. Na CNN by jim to neprošlo, ale ve světě sportu očividně nikoho nepohoršuje, když nazýváte jednadvacetiletýho kluka buznou. Spousta komentářů od fanoušků a diváků je krutá a urážlivá a mně poprvé dojde, že Michaelovy obavy z přiznání se k homosexualitě

byly oprávněné. Naši přátelé a vzdělaná a pokroková enkláva, ve které žijeme, vřele přijímá a toleruje homosexuály – ale ve zbytku světa to funguje jinak.

Rozhoří se ve mně ochranářský instinkt. Jsem na něj naštvaná a mám na to plný právo. (Což mu budu nadsmrti připomínat.) Ale nikdo si nezaslouží, aby na něj kydali tolik špíny a hnusu, jako se teď hrne na Michaela a Bobbyho. Co je těm hňupům vůbec do toho a co jsou asi zač? Komentáře v diskuzích jsou různé: od oplzlých vtípů na téma sexu gayů až po citáty z bible a výhrůžky, že shoří v pekle. Nedomáhu si ani představit, jaký to je, být cílem takové nenávisti.

Proč to trvá tak dlouho? Vážně zabere čtyři hodiny vyhodit Michaela, nebo si ho nechat?

Konečně se vynoří v hale. Vypadá, že by potřeboval dlouhou horkou koupel, aby se z toho oklepal.

„Promiň, že to trvalo tak dlouho,“ řekne stručně, aniž by něco naznačil. „Musel jsem jít na schůzku s mluvčím společnosti.“

„V pořádku,“ odpovím. „Jakej je verdikt?“

„Až venku,“ špitne. Sakra, to zní zlověstně. Posbírám si věci, touhle dobou už roztahaný po dvou křeslech a na stolku.

„Dobrou, Danny,“ zahuláká Michael na ostrahu a ta na něj na oplátku kývne.

Vyjdeme otáčecími dveřmi na čerstvý vzduch. Bože, měla jsem si vzít teplejší kabát. Kdybych teda nějaký měla. Na Floridě moc oblečení do sněhových bouří neužijete.

„Jak to dopadlo?“ zeptám se nedomáhu. „Vyhodili tě?“

Michael upřeně sleduje cestu k autu a zarytý mlčí, dokud nesejdeme uvnitř.

A pak propukne v pláč.

„Panebože, vyrazili tě?“ ptám se účastně a natáhnu se k němu přes opěrku, abych ho mohla obejmout a následně trapně poplácat po rameni. „Povídej, co se stalo.“

9

„Nevyhodili mě,“ špitne mezi vzlyky. Hřbetem ruky si otře slzy a začne se prohrabovat věcmi kolem sebe a hledat něco, do čeho by se mohl vysmrkat. Auto je ale pořádně vypulírované, a tak má na výběr leda rohožky nebo smlouvu s autopůjčovnou. Sáhnu do kabelky a podám mu poslední kapesníček z balíčku. *Vždy připravena.* Nikdy neodcházím z domu bez propriet pro stav nouze. Mám na mysli třeba tampony nebo 3D brýle.

„Tak co se stalo?“ vyptávám se. „Co říkali?“

„Bylo to tak ponižující,“ postěžuje si. „Podrobně se mě vyptávali, jak se to s Cavalem seběhlo, jestli jsme se potkali při práci, kolik mu v té době bylo – jako bych snad byl nějaký úchylák. Jestli existuje těch nahrávek víc, jestli jsem spal i s jinýma hráčema, a měli ještě spoustu dalších otázek hodně na tělo.“

„Na to jsi jim nemusel odpovídat. Neměli právo se tě takhle vyptávat,“ prohlásím rozhořčeně s vědomím, že jsem se ho ptala přesně na to samý. Já vím, já vím, je divný, že jsem tak vytočená, že bych nejradši Michaelovi hodila cihlu na hlavu – ale taky mám strašnou potřebu ho chránit, protože nechci, aby ho někdo ranil. Zřejmě budu potřebovat terapii, dlouhou terapii. Možná terapii šokem, aby mi vymazala paměť. Dělá se to ještě?

„Musel jsem, když jsem nechtěl přijít o práci. Po sezoně mě na čtrnáct dní stáhnou z vysílání a musel jsem podepsat nějaký papír, že budu dodržovat etické kodexy ESPN. Celou dobu, co jsem tam byl, jsem musel myslet na to, jak hrozně těžký to pro tebe muselo

dneska ráno být a jak ses musela cítit, když se to provalilo.“ Na chvíli se zastaví, aby popadl dech. „Strašně se omlouvám, že jsem tě tak zradil. To, co jsi pro mě v tý zasedačce udělala, překonalo veškerý moje představy o přátelství. Vůbec si to nezasloužím.“

„To máš pravdu,“ neodpustím si rýpnutí. „Mám to u tebe.“

„Samozřejmě,“ oznámí mi slavnostně a pak se sesype.

„Promiň, omlouvám se,“ vzlyká. „Nikdy jsem tě nechtěl ranit, moc se omlouvám, udělal jsem chybu.“

„To bude dobrý,“ řeknu co nejkonejšivějším hlasem. Kéž bych tomu sama věřila.

„Počkej,“ zarazím se. „Čtrnáct dní po skončení basketbalový sezony nesmíš na obrazovku? A musíš dodržovat etickej kodex, s kterým už jsi stejně souhlasil při podpisu pracovní smlouvy?“

„Jo,“ kývne.

„To přece není žádněj trest,“ rozhodím rukama. „Po skončení basketbalový sezony přece nejsi nikdy na obrazovce. Přidali do etickýho kodexu nějakou novou klauzuli?“

Zavrtí hlavou. „Ne.“

„Takže kromě toho nepopíratelně trapnýho výsledku to nebude mít žádný vážný následky.“

„Asi ne,“ potvrdí. „Kromě suspendování za to, čemu říkali ‚bratříčkování‘, hlavně proto, že Bobby byl často ve vysílání.“

„Ale to je zodpovědnost produkčního, ne tvoje. A krom toho, Bobby je basketbalová hvězda.“

„Já vím.“

„Tak to jsou dobrý zprávy, ne?“

„Jo,“ souhlasí. „Ale mám pocit, jako by to byly špatný zprávy. Mám štěstí, že mě nevyhodili.“

„No, aspoň už nemusíš absolvovat se svým šéfama otravnou konverzaci ve stylu ‚ehm, mimochodem, jsem gay,‘“ uklidňuju ho. „Nebo s manželkou.“

„Ježiši, já jsem ale kretén,“ kaje se.

„To seš,“ přitakám.

„Řekni mi, co mám dělat, abych to napravil,“ zeptá se mě se zkroušeným výrazem. „Udělám cokoli. Jsem ti zavázanej.“

„Jasně,“ řeknu napůl žertovně. „Dlužíš mi toho hodně. Dlužíš mi spřízněnou duši.“

„Považuj to za vyřízení,“ kření se. „Jaký máš ráda typy?“

„Heterosexuály,“ prohlásím s kamennou tváří. Oba se rozchechtáme.

Hodí po mně úsměv jako vystřížený z hlavního vysílacího času, nastartuje půjčený auto a zamíříme zpátky do New Yorku, kde rezervoval hotel nedaleko Times Square. Se spoustou turistů, ale i tak příjemný. Poslední let z New Yorku do Sarasoty odlítá ve 20:05, takže nám bylo hned jasné, že zpátky z Bristolu to ve stejný den nestihneme. Pořád mám podivnou snahu chránit Michaela před televizí a internetem, takže po ubytování hned vyrážíme na steak do Delmonico's. Vypijeme spoustu vína a podělíme se o báječný crême brûlée. Trochu připití vyrážíme na drink do King Cole baru na St. Regis, a než dorazíme do dalšího osobitého baru, hystericky se smějeme tomu, kdo z nás je větší idiot – jestli Michael, protože si myslel, že by mohl být šťastně ženatý s ženskou, nebo já, protože jsem neměla tušení, jak to ve skutečnosti je.

Jsou skoro dvě ráno, když si bereme taxíka do hotelu. Michael se uloží na rozkládací gauč v obýváku a mně přenechá manželskou postel v ložnici. Je neuvěřitelně divné spát zvlášť, ale předpokládám, že spát v jedné posteli by bylo ještě divnější. Nemám vůbec nic, v čem bych spala, protože jsem ráno balila ve stresu a očividně jsem měla potřebu vzít si s sebou tři sukny, pět různých bot, motanici šperků ke kostýmku a slamák. Žádné spodní prádlo. Žádná trička. Žádný zubní kartáček. Žádnou noční košili. Oblečení, co jsem dneska měla na sobě, se chci ale zbavit, a tak požádám Michaela o čisté triko na spaní.

Tu noc ležím v posteli, sleduju proud světél deroucích se oknem z Times Square do pokoje a dumám, co se stalo a jestli vůbec někdy najdu někoho, kdo mě bude milovat tolik jako Michael. Nějakýho heterosexuála. Když už skoro usínám, zaslechnu, jak Michael na gauči lehce pochrupuje. Je to první věc, která mi za celý den připadá normální.

10

Další den ráno se cítím odporně, jako po sexu na jednu noc. Teda aspoň si představuju, že má člověk takový pocit, jelikož jsem sex na jednu noc nikdy neměla. Spala jsem jenom s Michaelem.

Za to, co mi provedl, bych ho měla nenávidět, ale celý včerejší večer jsme se spolu smáli a já se ho snažila podržet. Přijde mi to nemorální. A vím, že už to nejde vzít zpátky.

Michael teď předpokládá, že jsme pořád přátelé. A nenechá se přesvědčit, že to tak není.

V pondělí v šest ráno letíme zpátky do Sarasoty, což znamená, že se musíme vykopat z hotelu v půl páté ráno, po celých dvou a půl hodinách spánku. Večer jsem to přehnala s martini a je mi špatně. Tělem mi proudí zbytky alkoholu a na nohou mě drží jenom adrenalin vyprodukovaný včerejším šokem. Cestou na letiště se Michael vyzpovídává ze všech svých sexuálních zkušeností a přiznává se, že měl na škole několikrát sex na jednu noc a taky spal s neznámými chlápky, když byl na cestách. Mnohem víc informací, než jsem kdy potřebovala vědět. Nechci mít před očima tyhle výjevy, takže pokaždé, když přijde nový detail, zavru oči a představím si lorda Voldemorta z Harryho Pottera. Záhadným způsobem mi to pomáhá.

„Byl jsem přesvědčenější, že tě chráním, když ti neříkám pravdu,“ ospravedlňuje se. „Nechtěl jsem ti ublížit. Prosím tě, věř mi. Až teď jsem si uvědomil, že když se to budeš dozvídat postupně, raní tě to ještě víc. Že každý další odhalení ti bude připadat jako nová zrada. To nechci. Chci, abys věděla, že mě to strašně mrzí, že tě budu vždycky milovat a že už nikdy nezneuctím náš vztah lží.“

Je to hrozný, ale uleví se mi. Brečím a brečím a Michael je na tom úplně stejně. Slyšet všechny podrobnosti mě nutí je počítat, ale to nejhorší už mám za sebou. Je gay. Já nejsem chlap. Co si počneme?

Když dorazíme na letiště, řeknu Michaelovi, že mě bolí hlava, takže na mě, bohudík, přestane mluvit. Zbožňuje mě, a tak mi obstará ibuprofen a litr vody a donese mi tašku s notebookem až do letadla. Let domů trvá jen hodinu a půl, ale já mám spánkový deficit

a jsem úplně mimo, takže usnu, ještě než vzlétáme, a ze spánku mě vytrhne až vlastní hlasité chrápání. Prostě hotová dáma.

Včera jsem se cítila jako po klinické smrti nebo jako když se probudíte z noční můry celí zpocení, kvílíte a svíráte vibrátor jako samurajský meč. Když dorazíme na letiště v Sarasotě, najednou mi to celé docvakne – ta ostuda, zkáza, vztek a zrada. Skutečnost, že už mě možná nikdo nikdy nebude milovat, že mě vlastně nikdy nikdo nemiloval – nebo aspoň ne pořádně. Nebo že už nikdy nebudu s nikým spát. Nebo mít dítě. Je toho skoro víc, než dokážu snést. Jsem úplně vyždímaná a vyčerpaná a nemůžu se dočkat, až budu doma, zalezu pod deku a budu spát až do doby, než to přebolí.

„Takže...“, rozhodí Michael bezradně rukama. Stojí vedle mě na krátkodobém parkovišti a nervózně se ošívá.

„Měl bys jít do hotelu,“ oznámím mu stroze.

Hodím si kufr na zadní sedadlo, odjedu a nechám ho tam stát.